Jack Hillman

MISIUNE DE CERCETARE

Jack Hillman

Misiune de cercetare

versiunea în limba română

UNCRIS

— OK, maimuțoilor. Încărcați-asigurați!

Vocea lui Gunny a hârâit în urechea mea dreaptă prin rețeaua de comunicații:

— LZ[1] în 30 secunde. E timpul să ne merităm solda.

Mi-am verificat magazia armei și laserul de ochire, nu că m-aș fi așteptat să le folosesc cine știe ce. Radioul funcționa, dovada fiind bombănelile murmurate ale celor din *squad*. Am verificat rapid și buzunarele de la centură și vesta de luptă – muniție și arme de rezervă, explozivi. Eram la fel de 'gata' precum toți ceilalți.

Naveta a lovit atmosfera sub un unghi și a pierdut rapid din viteză și înălțime până la nivelul vârfurilor montane, spulberând vegetația și evitând focul de antiaeriană și scanerele. Până la momentul aterizării, un luminiș a fost pârjolit de laserele noastre antipersonal, și fuioare de fum se împrăștiau când am ajuns pe sol. Panourile laterale s-au ridicat în stil aripi de pescăruș și noi toți zece am sărit imediat afară și ne-am răspândit pe perimetrul luminișului.

La cinci secunde după aterizare, naveta a decolat spre înaltul atmosferei, după cum ne-a raportat postul nostru de observație și releu-radio, care ne asigura spatele.

Încă mai scanam desișul în căutarea luptătorilor inamici, când un *flash* și detunătura unei explozii ne-a făcut să ridicăm privirile. Fragmente din navetă se prăbușeau peste câteva sute de metri pătrați.

— *Shit*, suntem în budă, am auzit pe rețea ecoul propriilor mele gânduri.

— Haide, haide, curiștilor, mișcați-vă. James, treci avangardă. Harris, asigură ariergarda.

Gunny a baleiat luminișul cu o privire dură, știind la ce ne gândeam cu toții.

— Mai întâi misiunea, apoi plecăm acasă, a hotărât Gunny

*Squad*ul s-a pus în mișcare cu observatorul nostru, locotenentul Randolph, interpus între doi soldați, pentru că-l voiam oarecum în siguranță. Teoretic, Randolph era la comandă datorită gradului său, dar noi toți îl consideram pe Gunny cel ce

---

[1] LZ – landing zone – zona de aterizare

dădea ordinele. Am privit *squad*ul punându-se în mișcare și mi-am așteptat rândul la capătul șirului.

— Richards, mișcă-te, a apelat Gunny prin radio.

M-am uitat la Richards, pitit ca să scaneze desișul. Nu se mișca. Gunny s-a apropiat și, cu grijă, l-a bătut pe umăr - niciodată nu știi cum va reacționa un pufos de *grunt*[2] aflat la prima sa misiune de combat.

Richards s-a prăbușit într-o parte și am putut vedea colții de viperă înfipți în coapsă. Eu și Gunny am schimbat o privire. Apoi a luat plăcuțele de identificare (*tags*) de la cadavru și a setat cronometrul de la încărcăturile explozive. A urmat poteca pe care plecase șirul de soldați, cu mine pe urmele sale. La oarece distanță de luminiș explozia a reverberat peste povârnișuri, reducându-l pe Richards și echipamentul său la cenușă în bătaia vântului.

Primul doborât.

Am mers mai bine de o oră înainte ca Gunny să ordone o pauză. Cutter a trebuit să zdrobească capetele a trei șerpi care se dădeau la James. De două ori am plasat câte o minibombă prin găurile unor domuri ale gândacilor de foc, prăjindu-le hoardele înăuntru după ce cercetașii lor au intrat și le-au „raportat” prezența noastră. Dacă gângăniile aste de 2-3 cm ar fi năvălit afară din cuib, ar fi devorat orice ar fi întâlnit. Mușcând din fața și mâinile expuse, creaturile puteau mânca un om în echipament de combat în mai puțin de un minut, nelăsând nici măcar oasele, pentru că puteau consuma tot ce era organic.

O dată Billings l-a plesnit pe observator, îndepărtându-i mâna de lângă o orhidee creață. I-a făcut semn lui Randolph să privească, iar el a împins capătul unei țigarete pe care a scos-o din buzunar în interiorul frumoasei flori. Puteai auzi șuieratul acidului care dizolva tutunul, luându-i nutrienții pentru plantă. Billings a răsucit petalele pentru a expune interiorul florii și cu toții au văzut rămășițele dizolvate. Încă un indiciu că acesta nu era Pământul și că nu doar băștinașii ne erau dușmănoși.

Ne-am așezat fața-n față, fiecare supraveghind spatele camaradului de lângă el, iar Gunny a revăzut situația împreună cu observatorul.

---

[2] Grunt – grohăitor – una dintre poreclele „oficiale” ale pușcașilor marini americani.

— OK, uite cum stă treaba, ne-a spus Gunny după ce a terminat cu Randolph. Ne apropiem de *thorni*, suficient ca locotenentul Randolph să-și poată folosi *jucărioarele*, să obțină informații, și apoi ne întoarcem la LZ. Cei de la Operațiuni știu că ne aflăm aici cu curu' la bătaie, dar ei vor ceea ce le va da Randolph, așa că vom avea extracția aranjată.

Se uită fix la noi toți, înăbușind orice obiecție.

— Imediat ce facem contactul cu obiectivul, scoatem din priză. Nici o mișcare sau un zgomot care nu sunt necesare. Or fi ei *thorni*, dar tot au echipament de supraveghere la fel de bun ca și al nostru. Cu puțin noroc, îl ducem pe Randolph înapoi și nu va mai trebui să ne întoarcem în rahatu' ăsta.

Ne-am uitat cu toții unii la alții și am râs pe tăcute.

— OK, OK. La fel cred și eu, a adăugat Gunny. Dar astea sunt instrucțiunile de la baștani. Harris, de data asta deschizi tu coloana pentru că ai mai văzut asemenea obiective. Sus și la drum.

Am continuat înaintarea prin desiș, atenți să evităm orice semăna a potecă. Țineam ochiu' mare, conștient că luptam și cu *thornii* și cu jungla.

Mai trecusem prin asta: *thornii* au survolat una dintre planetele noastre și au însămânțat atmosfera cu formele lor de viață. Noi am intervenit și am încercat să lichidăm infecția înainte ca să ne scape din mâini. Doar că pe această planetă, *thornii* au scos din uz comunicațiile în primul rând, ceea ce le-a acordat un răgaz de mai mult de un an să-și facă și să-și organizeze 'casa'.

Prima oară când noi, amărâții de oameni, am aflat despre invazie a fost când o navă de aprovizionare a intrat pe orbită și abia a reușit să revină în spațiu după ce laserele i-au doborât navetele de aterizare. I-au trebuit șase luni ca să se târască înapoi la bază doar cu un singur motor și a o rugăciune.

Acum, unitatea noastră trebuia să găsească o cale de a-i stopa pe *thorni*. Acesta era numele dat lor de către noi. Propriul lor nume suna cam ca *Kruk't Kr'n T'O'r Urnz*, care în traducere însemna '*Frați ai tuturor creaturilor care cresc*', sau cam așa ceva. De aceea, desigur, noi le spuneam *thorni*. Ne aflam în război pentru dobândirea tuturor planetelor cu atmosferă bazată pe oxigen din acest capăt de galaxie, și tocmai acum, *thornii*

cuceriseră această planetă prin simpla metodă a însămânțării. Ținând seama că ei erau în bună măsură plante, metoda avea sens. Încercarea de a comunica cu ei în termeni diplomatici a avut la fel de mult succes ca încercarea de a vă convinge peluza de gazon din fața casei să nu mai crească mai mult de 10 cm. Tot va trebui să o tundeți ori de câte ori este nevoie. Dar „peluza” asta contraataca.

Un țipăt a penetrat printre zgomotele junglei. M-am pitit încremenit, căutând *thorni* în desișul din față înainte de a privi peste umăr. Cutter și Jonesy erau în spatele meu cercetând stânga-dreapta. Nu se vedea nimic. Nu a fost o diversiune… de data asta.

La 30 m în urmă, Gunny a ridicat cu grijă marginea unui strat de frunze și lăstari. Doi ochi mari s-au arătat o clipă înainte ca James să golească un încărcător în broscoiul din gaură. Broasca râioasă era unul dintre prădătorii favoriți ai *thornilor* pentru că însuma „calitățile” colților veninoși ale șarpelui cu limba lungă a broaștei. Rafala tăcută a armei cu supresor de zgomot abia dacă a răzbătut prin liniștea pădurii. Când broasca a explodat, mirosul mi-a ars ochii și mi-a întors mațele pe dos, până ce m-am certat rău cu bocancii, dar tot el ținea alți prădători la distanță… măcar pentru o vreme. Nu puteam lăsa creatura asta în urma noastră. Trăiau în „haite” răzlețe și oricare găsea destulă hrană – mai mult decât pentru nevoile sale – le chema pe altele, pentru ca împreună să-și hăituiască prada. Gunny se aplecă și scoase din gaură un set de plăcuțe de identificare.

Privi în jur ca să verifice cine lipsește și nu l-a putut găsi pe Brock.

Al doilea căzut.

Gunny mi-a făcut semn și am reluat înaintarea, fiecare sporindu-și atenția asupra junglei. Următoarea oră a fost liniște… dacă nu punem la socoteală șerpii, insectele veninoase, plantele carnivore și, ocazional, câte un animal prădător care ne arunca o privire, apoi aluneca pe tăcute în desiș. Când am ajuns la limita zonei de lângă centrul *Thorn*, am oprit *squad*ul și am înaintat singur.

Lângă fiecare senzor Thorn, creștea câte o floare mică, albastră, care emitea un gaz caustic dacă era deranjată. Era un

cadou otrăvit oferit odată cu locația senzorilor, dar era nevoie de manevre speciale pentru a nu le declanșa. Am decuplat senzorii din această secțiune a perimetrului folosind capace inerte și am continuat înaintarea. Undeva, pe o consolă de control a *thornilor*, senzorii repetau ultimele lor cinci minute de înregistrări într-o buclă infinită. Speram că *thornii* nu vor băga de seamă.

Când am ajuns la limita complexului, ne-am adunat în jurul lui Randolph, și l-am lăsat să-și facă treaba. Senzorii plasați în vesta sa și în rucksack interceptau indicațiile din Centrul de Control al *thornilor* și le înregistrau. Aveam nevoie să cunoaștem cum își controlează creșterea plantelor, a creaturilor, cu scopul de a ne face apărarea mai eficientă. Toată această setare era o Grădină a Edenului pentru autodezvoltarea *thornilor*. Cred că florile lor nu-i deranjau pe ei. Dar pentru oamenii care au fost aici, însemnau moartea.

Domul de culoare pământie aflat în fața noastră era aproape ascuns de pădurea crescută anarhic. Ceva se mișca pe suprafața sa. Era ca și cum domul însuși era viu, cu o piele care se încrețea în bătaia brizei de după-amiază. Chiar și jungla părea a fi un segment mișcător de ceva viu, unul după altul. Pare-se că pentru *thorni*, chiar și clădirile erau vii.

— Sergent Gunderson, a apelat Randolph încet. Am ce-mi trebuie. Hai să plecăm de aici.

Gunny m-a bătut pe umăr și mi-a arătat direcția. Am plecat să dezactivez senzorii de pe traseu. Am înaintat cam 100 m, când James a dat deoparte o uriașă frunză-elefant și a pășit direct pe un senzor pe care nu-l văzusem. Norul de gaz l-a înconjurat precum atacul unui șarpe, umplându-i plămânii cu acid și spori. James a mai avut timp doar pentru un horcăit, apoi s-a prăbușit. Nu a trebuit să verific pentru a afla că plămânii și căile aeriene superioare îi erau pline cu rădăcini dese, care creșteau cu o viteză fantastică, sufocându-l în timp ce mâncau din trupul său.

Gunny i-a smuls *tag*urile și a setat timpul pe încărcătura explozivă.

— Să mergem!

Am renunțat să mai dezactivez senzorii. Acum, *thornii* știau că suntem aici. Am ales o cale care evita petele albastre, știind că florile puteau fi detonate prin telecomandă. În urma noastră a răsunat vaietul unei sirene de alarmă al *thornilor*, apoi șuieratul unei sănii de luptă a cercetașilor care ne urmăreau. Gunny

trebuie să fi făcut programarea pe computer pentru că sania ne-a urmat calea și s-a oprit lângă trupul lui James tocmai când a detonat încărcătura. Explozia a dat sania peste cap și a detonat celula de combustibil și muniția într-o explozie gigantică. Jungla a încremenit o clipă înainte de a erupe în țipete și schelălăituri pentru că animalele și insectele se pregăteau de luptă. Acum aveam întreaga junglă împotriva noastră.

— Înainte, Harris, a strigat Gunny și am alergat prin junglă cât de repede puteam.

Mișcarea cu o asemenea viteză prin jungla *thornilor* era periculoasă, dar necesitatea de a-l duce pe Randolph și datele obținute de el înapoi la Informații făcea ca riscul să fie acceptabil, conform standardelor Înaltului Comandament.

Fără un curs de urmat, săniile nu puteau ajunge la noi pe sub bolta pădurii. Orice sanie încerca să alunece pe sub copaci s-ar fi confruntat cu aceleași pericole din partea formelor de viață, așa cum am pățit noi în teren. Doar că sus, în copaci, trăiau *chestii* mici și mortale, spre deosebire de cele mari și ucigașe care trăiau pe pământ. Aveai de unde alege.

Gunny ne setase echipamentul cu niște scanere electronice astfel ca *thornii* să nu ne poată detecta datorită câmpurilor magnetice ale corpurilor noastre, care difereau sensibil de ale lor. Urmăritorii trebuiau acum să se limiteze la contactul vizual și la urmele lăsate pe sol, ceea ce ne lăsa destule șanse să ajungem la LZ.

— Ne separăm în grupe de câte doi, a șoptit Gunny prin radio. Mascați-vă urmele și direcția. Faceți să pară că suntem un întreg batalion aici. Joncțiunea peste trei ore în LZ.

Conform monitorului meu, nu ne rămânea prea mult timp ca să ajungem atât de departe, dar trebuia să o facem dacă voiam să plecăm înainte ca să sosească întăririle *thornilor*. Un loc precum cel pe care-l găsisem avea în mod normal o unitate cu un personal de opt membri. Doi s-au dus odată cu sania; au rămas șase. Ar mai purea fi două echipe care veneau pe urmele noastre, iar ultima pereche a rămas de gardă la centru.

Aceste două echipe care vin după noi sunt terestre. Cu oarece baftă, se vor lua după ultimii dintre noi care vor lăsa urme, în timp ce Gunny îl va duce pe Randolph și informațiile sale. Noi vom fi momelile. Mișto. *Thornii* nu se pot duce cu săniile direct la

LZ probabilă și să ne aștepte acolo, pentru că-i puteam doborî cu rachete, așa cum au făcut ei cu transportorul nostru.

— Harris, ia-l pe Billings și fă la stânga, m-a instruit Gunny. Cutter, tu și Jonesy, la dreapta. Mișcați-vă cu talent, și, când ajungem la bază, eu dau primul rând de tărie.

A dat din cap și noi am șters-o, lăsându-i pe Randolph și pe celălalt pufos, Johnson, cu sergentul.

Billings și cu mine am mai acționat împreună și știam ce și cum. Am mers umăr la umăr, dar cu destul spațiu de mișcare, de executare a focului și pentru evitarea a tot ce părea desiș prea rar sau prea des. De obicei, prea rar însemna o capcană, iar prea des le oferea micilor ticăloși prea mult spațiu ca să se ascundă. Așa că ne strecuram printre copaci și stânci încercând din răsputeri să nu facem mai mult zgomot decât era necesar. Am înaintat cam o oră fără ca să ne taie calea altceva decât niște animale afurisite.

Am descoperit gaura gândacilor de foc aproape în aceeași în care i-am auzit pe *thorni* în urma noastră. Picioarele lor ciudate făceau un zgomot distinctiv în timp ce-și croiau drum prin pădure, de parcă ar fi lăsat animalele să afle că vin și le avertizau să li se ferească din cale.

Am pus o minibombă lângă gaură, unde va spulbera cuibul în aer în loc să-l înfunde în pământ, și i-am făcut semn lui Billings să o ia înainte cât reglam eu detonatorul. Am așteptat în spatele unui copac ca să se arate *thornii*. Ei veneau pe urmele noastre și vor vedea aceleași semne ca și noi.

Cei doi *thorni* au apărut în luminiș, prea departe pentru a trage asupra lor, dar suficient de aproape ca să-i vedem. În peticele de lumină dată de soare, luceau în verde întunecat precum clorofila. Erau din specia soldați, cu picioare lungi, articulate care-i puteau ridica la cinci metri în aer, pentru a putea vedea peste copăcei sau desișuri, iar trupurile le erau acoperite cu solzi precum niște armuri.

Brațele erau pe partea anterioară a unui trup cilindric și aveau două degete opozabile, câte unul de fiecare parte a mâinii. Capetele erau ca niște piramide cu cinci fețe, inversate, atașate pe un gât scurt, flexibil, și aveau patru ochi plasați câte unul pe o fațetă a piramidei. Ca să aibă vedere binoculară cu percepție de adâncime, priveau peste o muchie a piramidei pentru a avea doi ochi la focalizare. Deci, aveau efectiv ochi și în ceafă. Aspectul de ansamblu era cel al unui păianjen cu șase picioare cu un fel de

protuberanță scurtă la capătul anterior și două membre apucătoare în față. Uram păianjenii.

Thornii erau profesioniști, la fel ca noi. Stăteau la distanță unul de altul pentru a-i doborî pe amândoi dintr-o rafală, și se mișcau cu grijă, din copac în copac, folosindu-i ca acoperire, așa că i-am semnalat lui Billings și i-am dat semnalul de a-l rade pe cel din dreapta după ce-l ating eu pe cel din stânga. A confirmat și am rămas în așteptare.

Când *thorn*ul din stânga a ajuns la locul unde gângăniile își aveau cuibul, i-am făcut o surpriză detonând minibomba și împroșcându-l cu niște gândaci de foc extrem de furioși. În încercarea sa de a îndepărta insectele de pe carapace înainte ca acestea să găsească o cale de pătrundere pe la îmbinări, a ieșit de la adăpost o clipă cam lungă în care am tras o rafală scurtă de gloanțe penetrante în flancul său. Proiectilele au nimerit la fix, distrugând joncțiunea neuronală. Toate cele șase picioare s-au flexat; *thornii* au căzut la pământ, incapabili să se mai miște, dar încă în viață. Nu am irosit timpul și am descărcat restul magaziei în capetele piramidale pentru a distruge centrul neuronal ceea ce provoca o supraîncărcare a trupului. Era ca și cum s-ar fi aplicat câte un șoc electric în toate locurile potrivite.

M-am lăsat pe vine când o rafală de gloanțe trase de al doilea *thorn* a izbit copacul de lângă mine. Billings și-a făcut și el treaba bine și al doilea *thorn* a rămas nemișcat. L-am apelat pe Gunny.

— Doi doborâți. Doi rămași.

Am așteptat răspunsul lui Gunny sau măcar *click*urile care arată că ar fi sub observație dar m-a auzit. Nimic. M-am uitat spre Billings, care asculta în propria cască, apoi ne-am îndreptat către locul unde ar fi trebuit să se afle Gunny, Johnson și Randolph – dracu să-i ia pe *thorni*.

Ne-am mișcat cu repeziciune, știind că în acest stadiu timpul era mai important decât liniștea. Dacă ceilalți erau angrenați într-un schimb de focuri, noi n-am fi știut pentru că armele *thornilor* erau la fel de tăcute ca și ale noastre. Dar aveam un sentiment de neliniște și învățasem să-mi ascult instinctul.

Aproape gata să trec pe lângă ei în timp ce ne îndreptam spre LZ. Randolph era pironit de un copac cu coaja ca unui șarpe, cu un glonț de carabină *thorn* ce-i făcuse un foarte ciudat al

treilea ochi în frunte. Probabil că-și alesese momentul nepotrivit când își scosese casca pentru a-și șterge sudoarea.

Johnson se afla în spațiul dintre doi copaci, cu brațele în jurul carapacei spinoase a unui *thorn* – „pumnalele” de chitină îi sfâșiaseră trupul, dar și el despicase capul *thorn*ului cu o maceta înainte de a muri. Ca începător, a făcut o treabă bună, terminându-l pe cel ce l-a ucis. I-am luat *tag*urile, dar am așteptat să-l găsesc pe Gunny înainte de a seta încărcătura explozivă.

Gunny se târâse într-o depresiune mică care-i permitea să vadă cine venea înainte de a fi el văzut. Gloanțele *thorni*lor îi făcuseră ferfeniță partea stângă a trupului și i-au smuls aproape cu totul brațul stâng. Presiunea exercitată de costumul de camuflaj au oprit hemoragia, totuși a pierdut mult sânge prin perforațiile acestuia. A tras întreaga magazie din armă, apoi a căzut inconștient în timp ce încerca să încarce în armă noua magazie cu o singură mână. I-am luat arma cu grijă și am introdus magazia în ea. Gunny a deschis ochii și mâna i s-a încleștat reflex pe patul armei înainte de a-și da seama cine suntem.

— Randolph? a întrebat abia auzit.

Am dat din cap, iar Gunny a închis ochii într-o durere mai mare decât cea a rănilor fizice.

— Echipamentul este intact?

La semnul meu afirmativ a zâmbit, un zâmbet sălbatic, ce ar fi fost potrivit pentru un lup.

— Luați-l și duceți-l la LZ. Tehnicii de la Înaltul Comandament pot scoate tot ce vor de la un cadavru.

Mă privi drept în ochi.

— Dă-mi telecomanda de la încărcăturile explozive ale lui Johnson și arma lui, și mai lasă-mi un radio. Ai un *thorn* în calea ta care nu știe că a obținut ce voia. Și o grămadă de *thorni* în urma ta în mai puțin de un ceas, pentru că întăririle de la următorul complex vor sosi. Îi voi încetini pe cei din spatele tău.

Mi-a luat arma.

— Nu mă dezamăgi, caporale.

— Nici o problemă, sergent, am confirmat încet. Trimite-i în iad.

Amândoi știam că pentru el nu va fi nici o extracție pentru el. Materialul din echipamentul lui Randolph era mai important

chiar decât întreg plutonul nostru. Oricine nu se afla în zona de aterizare va fi abandonat.

Am luat-o din loc după ce Billings i-a dat sergentului cele ce ceruse. La rândul său Gunny i-a dat *tag*urile sale și celelalte adunate de la primele trei cazuri, ca să avem numărul complet pentru „vampirii” de la Evidențe ce se ocupau cu chestiile astea. Ferească Dumnezeu să fi ratat numărătoarea celor căzuți la Centrul de Comandă.

Apoi, Gunny mi-a dat o bancnotă de 20.

— Indiferent care-s ăia ce se-ntorc, eu dau primul rând de pileală, spuse, privindu-mă în ochi.

Am dat din cap și am luat banii.

Billings și cu mine ne-am îndreptat către LZ, eu cărând cadavrul lui Randolph. Am luat o doză – ceva ce făceam extrem de rar – pentru că știam că va merita efectele ce le va avea asupra mea. Aveam nevoie de ceva putere în plus în acel moment, iar echipamentul meu camo nu era setat pe augmentare precum unele dintre unitățile noi.

— Cutter. Johnesy. Mă auziți? am apelat prin radio.

— *Roger*, a răspuns Johnesy. Doi aproape de LZ.

— Ochiu’ mare, aveți un *thorn* pe urmele voastre. Gunny a fost rănit grav și ne acoperă spatele. Vom avea companie în mai puțin de 20 minute.

O clipă de liniște pe când ce doi trupeți îmi digerau mesajul și implicațiile sale.

— *Roger*. Cât mai durează până ajungeți aici?

— Vom fi acolo în 15, am răspuns. Așteaptă 10 și setează markerul. Ar trebui să ajungem acolo chiar când aterizează transportorul nostru.

— Să nu întârziați, a fost singura replică. Terminat.

Am continuat înaintarea încercând să-l mențin pe Billings în câmpul vizual, dar și să-mi supraveghez spatele în același timp. Sigur că așa ceva nu era posibil și am simțit ceva ce a lovit ca un ciocan în partea de sus a trupului lui Randolph. Am căzut la pământ, chiar în clipa în care Billings, înjurând, reteza cu pumnalul un șarpe trestie. Capul șarpelui a fost deviat de mișcarea lui Billings, ca în filmele de antrenament. Sigur, Randolph nu mai putea simți răceala veninului de șarpe, dar eu am văzut cum pielea trupului său pe care îl duceam în jurul gâtului, se lăsa pentru că oasele din interior au început să se

dizolve. În circa un ceas, voi ține un sac de piele plin cu un lichid hrănitor pe care un șarpe îl putea înghiți foarte ușor. Speram că echipamentul este impermeabil.

Doza de drog mi-a dat puterea de care aveam nevoie ca să ajung la LZ. Pentru că Billings și cu mine am ajuns la marginea luminișului mai devreme, Cutter ne-a făcut semn din partea cealaltă. Ținea sus două degete, iar eu am dat din cap. I-am semnalizat lui Billings să se miște spre stânga, iar eu am pus jos trupul inert al lui Randolph. Nu voiam nici o surpriză. Mirosul defoliantelor folosite de Cutter pentru a degaja cercul era grețos de dulceag în aerul fierbinte.

Explozia de la mare distanță în urma mea a fost un șoc puternic și m-am adăpostit din reflex până ce mi-am dat seama că Gunny tocmai a făcut o gaură în efectivele inamicului care ne urmărea. Am spus o rugăciune rapidă pentru un soldat bun și mi-am ținut ochii pe pădure, așteptând sunetul săniilor. A doua explozie din urmă mi-a reamintit că Gunny avea două încărcături explozive. Deștept, sergentul. Radioul pe care îl lăsasem a început să scârțâie ceva neinteligibil când emițătorul automat a intrat în funcțiune. *Thornii* n-aveau de unde să știe dacă era vreun cod sau altceva și vor pierde timp încercând să afle. Gunny ne-a acordat niște timp în plus.

Prin radio am auzit *ping*ul transponderului din naveta ce venea pe panta de aterizare și două replici distinctive de la două nave de escortă care-i asigurau acoperirea. Înaltul Comandament dorea neapărat informațiile din echipamentul lui Randolph, dacă trimitea trei unități pentru o extracție.

Am început să ne mișcăm, gata să ne năpustim în navetă imediat ce atinge pământul. Nu voiam să stea pe sol mai mult decât era minimum necesar. Era o țintă prea mare.

Chiar când am pășit la marginea luminișului, Jonesy a fost aruncat peste cap în desiș și a lovit pământul cu fața. Gaura din ceafa sa arăta clar ce l-a lovit. Ne-am pitit când *thornul* s-a ridicat el însuși pe cele șase picioare articulate pentru a baleia zona cu arma sa.

Billings a țâșnit în sus ca să lanseze o rafală scurtă și a obținut o lovitură în piept. Dar diversiunea i-a acordat timp lui Carter să tragă în lunetist, să-i distrugă joncțiunea nervoasă ceea ce l-a făcut pe *thorn* să cadă la pământ. Cutter s-a dat mai aproape și a tras câteva gloanțe în musculatura brațelor din fața

trunchiului *thorn*ului care a scăpat arma. Cutter a reîncărcat cu grijă și efectiv a secționat capul *thorn*ului cu o rafală de gloanțe penetrante, trase de la mică distanță. Apoi s-a apropiat de Johnesy, i-a luat *tag*urile și telecomanda de la încărcăturile explozive.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Nu mai stau pe-aici, răspunse și am știut că poate să se urce singur în navetă.

Naveta a aterizat exact la locul și ora programate, iar panourile aripi-de-pescăruș s-au deschis pentru a ambarca 9 soldați și un *științific*. Doar trei dintre noi am urcat și am legat corpul lichefiabil al locotenentului într-un scaun lângă mine, chiar în timp ce naveta decola. Billings se lăsase pe spate pentru a ține lipită o compresă pe locul de unde se prelingea niște sânge. Deocamdată îl lăsam în pace, până ce ieșeam din atmosferă și-l puteam dezlega fără pericol. M-am uitat pe fereastra din fața lui Cutter, la ce se uita și el, și amândoi am înghețat. Aparent, echipele de urmărire se mișcaseră mai repede decât crezuse Gunny că sunt în stare. Trei *thorni* se aflau în luminiș cu tuburile cu rachete gata de lansare asupra navetei noastre.

— Rade-i, Johnesy, spuse Cutter și apăsă butonul telecomenzii.

Încărcăturile lui Johnesy au explodat cu suficientă forță încât să ne zvârle și pe noi cu zece metri mai sus, în aer, iar cei trei *thorni* au dispărut în izbucnirea de foc.

— Câte bombe ai lăsat la el? am întrebat privind frunzișul arzând.

— Îmi rămăseseră doar zece, a spus Cutter, privind la mine. Crezi că au fost prea multe?

— Noo. Exact câte trebuiau.

M-am lăsat pe spate și am savurat călătoria. Bubuiala navelor de escortă care doborau orice rachetă adițională ce venea după noi părea un cântec de leagăn când am părăsit atmosfera pentru zborul către planeta următoare.

Billings n-a mai terminat călătoria. Măcar el a avut parte de o înmormântare și nu de o incinerare.

În bază, ciudații de la Informații, au venit la bord și l-au luat pe Randolph înainte ca măcar să-l dezlegăm din scaun.

Cutter și cu mine l-am dus pe Billings la morgă și i-am luat *tag*urile înainte de a ne prezenta la căpitanul Roberts.

Ne-a ascultat raportul și, fără o vorbă, a luat *tag*urile celor opt pe care i-am pierdut. Când am terminat informarea, a ridicat privirea la noi doi.

— Bună treabă, băieți. Sper că ceea ce vom obține de la Randolph merită pierderea lui Gunny. Acum încercați să dormiți, iar dimineață prezentați-vă la *quartermaster* pentru relocare. *Thornii* au atacat o altă colonie de-a noastră, în Eridani, iar ăștia de la divizia de *ciudați* au o armă nouă pe care ar vrea să o încerce acolo. Asamblăm o *squad* cu cei mai buni *recon* dintre ai noștri, iar voi doi tocmai ați fost aleși. Plecați peste două zile și călătoria va dura o lună, deci vă veți putea odihni tot drumul. Liber.

Și se întoarse la hârtiile sale.

Cutter și cu mine am ieșit din biroul căpitanului și am ajuns pe străzile prăfuite. Mi-am ridicat privirea la cerul gri-oțeliu și m-am întrebat dacă cerul de deasupra Kansasului mai era atât de albastru încât să te doară când te uiți la el. Îmi doream să am șansa de a afla… cândva.

— Faci cinste? a întrebat Cutter.

— Primul face Gunny. Apoi eu. Apoi e rândul tău.

Ne-am îndreptat spre un bar ca să luăm ceva cu care să ne curățăm gâtlejul de praf și să bem pentru prietenii *plecați*. Mai bine așa decât să ne gândim la întoarcerea în junglă atât de repede după ce aproape că am dat colțu' acolo. Sau că Armata ne trimite înapoi acolo, deoarece eram încă funcționali. Și disponibili pentru sacrificiu.

M-am gândit că unele lucruri nu se schimbă niciodată, și am dat peste cap prima băutură în amintirea lui Gunny.

SFÂRȘIT